

paa Pladsen. Ministeriet har imidlertid indtæt Hensyn taget dertil, men udleiede Pladsen til en Koncurrence, som for dem er ødelæggende, idet det paagjældende Firma — saaledes angive de i deres Andragende — sælger endogaa i Smaahandel under Størhandelens Priser. Nu kan man jo vel sige, at det er Noget, man ikke kan blande sig i, men paa den anden Side kan det ikke negtes, at Ministeriets Fremgangsmaade ser noget underlig ud, da de Paagjældende dog i Tide henvendte sig til det og gjorde gjældende, at det var dem, der havde oparbejdet denne Systselskættelse der paa Pladsen og derved bevirket, at den har faaet større Værdi baade for dem og for Staten, hvorfor de anmodede om, at den ledige Plads maatte blive udleiet til andet Brug, hvad de selv vilde hjælpe til Rette med. Som Privatmand vilde jeg — saaledes staar det for mig — have sagt til de paagjældende Mænd: Sa jeg vil udleie til den Tid, men ville I sørge for, at jeg faar den og den Leiesum, skulle I have første Prioritet. Det forekommer mig nok, at man kunde have handlet saaledes. Hvorvidt der er handlet saaledes eller ikke, ses ikke af Andragendet. Som det ligger for — ganske vist kun oplyst fra den ene Side — ser det ud, som om man er gaaet noget rigorøst til Værks her. Udvalget henviser ikke Andragendet, for at der ubetinget skal ydes dem Penge, men for at faae Sagen nærmere oplyst mundtlig eller skriftlig eller begge Dele, for at man ogsaa kunde se det oplyst fra anden Side. Andet eller Mere ligger der ikke i Henvisningen foreløbig.

Der er endnu kun et Andragende tilbage, der foreslaas henvist, og det er fra Invalid Marker Andersen, der fik et Studsaar i hvore Haand i 1864, et Studsaar, der i den Grad var skadeligt, at det endogaa gjorde hans Haand vmtrent ubrugelig. Han fik derfor ogsaa en Pension paa 138 Kr. aarlig, men i 1867 fratog man ham den, og uagtet baade Lægen, Sogneraadet, og Præsten erklærede, at det var i høi Grad uforvarligt, da den paagjældende Mands Arbejdsevne var i den Grad svækket, at han ikke kunde arbejde, fastholdt man dog indtil videre sit Standpunkt, at han ikke skulde have nogen Pension. Endelig fik dog den paagjældende Andrager — thi han var utværfelig i at blive ved at ansøge tilligemed Lægerne — sin Pension tilbage. At han er bleven behandlet — synes mig — med ubillig Strengbed, og at der er bleven tilføjet ham Uret, synes mig at fremgaa deraf, at Kommunen, uden at det er regnet som Fattighjælp, gav ham en Understøttelse, men jeg skal tillige fremhæve Lægernes Erklæring

og oplæse dem. Saaledes er der en af Distriktslæge Winsløv i Nafflov under 19de September 1873 udstedt Attest, der lyder saaledes: „Indfiddet Marker Andersen har ved et Studsaar faaet hvore Haands Pægefingerr overstødt, hvorfors han er bleven aldeles kasteret. Han har ikke nogen synderlig Nytte af hvore Haand, da Pægefingerr er stiv og forfattet, og jeg maa forlange ham paany indstillet til Invalideforjærgelse, der er bleven ham fratagen, da han aldeles ikke kan antages med den lemlæstede Haand at kunne erhverve sig sit Livsophold uden Understøttelse.“ Det Samme gjentages i en anden Attest fra samme Læge og i en tredje Attest fra en anden Læge endnu stærkere, saa det ser jo virkelig ud til, som om man har behandlet denne Mand haardt, hvilket man jo ogsaa har erkjendt ved paany at give ham Invalideunderstøttelsen tilbage. Imidlertid har han jo maattet savne denne i flere Aar, og det forekommer os, at der var i høi Grad Billighed for, at man bødede noget herpaa, at man noget gjorde den Uret god igen, som man vistnok har øvet imod ham uden — naturligtvis — at tilsigte det. Jeg taler ikke her om Hensigten; man kan vel ikke tvivle om, at de Paagjældende, der have indstillet ham til at misle sin Pension, have ment, at han ikke savnede noget af sin Arbejdskraft; men at dette er Tilfældet, er ganske sikkert, efter hvad der er oplyst, og efter hvad Invalidebetyrelsen ogsaa selv har erkjendt.

I det Hele er der nu indkommet 126 Andragender til Finantsudvalget; deraf vedrører imidlertid et en Fernbanesag og behandles i Forbindelse med denne, og 40 ere behandlede i Forbindelse med den spanske Handelstraktat, saa der bliver altsaa noget over 80 tilbage. Jeg tror, det vilde være i Ansørgernes Interessje — og det forekommer mig, at de Folkethingsmænd, der indbringe disse Andragender og staa i Forbindelse med de Paagjældende, skulde gjøre eventuelt kommende Andragere opmærksomme derpaa — om disse Andragender kom frem mere i Begyndelsen af Samlingen; det vil jeg bede ærede Medlemmer om at gjøre eventuelle Andragere opmærksomme paa, thi saa vil jo i Reglen den paagjældende Ansøger kunne faae sin Sag ordnet, forsaavidt den er af en saadan Betskaffenbed, at den fortjener at komme i Betragtning inden Rigsdagssamlingens Slutning under Finantslovens Behandling.

Den fungerende Indenrigsminister (Mellermann): Jeg skal tillade mig i Anledning af de Andragender, som vedkomme Indenrigsministeriet, at gjøre et Par Bemærkninger